

РЕШЕНИЕ

№ 7282

гр. София, 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1934** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. /глава X/ от АПК.

Образувано е по жалба на областен управител на Област – С., чрез пълномощник – юрист – директор на Дирекция „А.“, срещу отказ за издаване на удостоверение за търпимост по реда на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, обективирано в писмо, изх. № САГ19-УТ00-370-/5//24.01.2020 г. на главния архитект на Столична община на строеж „Хотел-ресторант „Златни мостове“.

В жалбата се развиват доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед като издадена в противоречие с материалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила. Спори се, че за същия следва да се издаде удост. за търпимост по реда на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ. В с.з. се представлява от юриск. С., не претендира разноски.

Ответната страна, представлявана от процесуалния представител юриск. С. – И., по основателността на жалбата счита, че отказът следва да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен и излага подробни мотиви, претендира разноски за юриск. възнаграждение.

СГП – редовно пизована, не се представлява.

След цялостна преценка на събраните по делото писмени доказателства и като взе предвид доводите на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Фактическа обстановка:

Производството по издаване на акта започва по подадено писмо с вх. № САГ19-УТ00-370 от 11.10.2019 г. на областен управител на Област – С., с което е поискано от главния архитект на Столична община да се издаде удостоверение по § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗУТ за обект: Хотел – ресторант „Златни мостове“.

Като мотиви в заповедта са отразени следните факти и са изложени съответни съображения:

Съгласно приложен към искането акт за частна държавна собственост № 02988 от 15.05.2001 г., недвижимият имот- пристрояване на сутерен, пристрояване на първи етаж, втори, трети и четвърти /тавански/ етажи - надстрояване на ресторант „Златни мостове“, намиращ се в Природен парк „В.“ е собственост на Българската държава и на ВАИ „Инвест холдинг“ АД.

Към писмото от 11.10.2019 г. са представени копия на следните документи: извадка от протокол №ГК-Г-36 от 31.03.1998 г. от заседание на Градската архитектурно-градоустройствена комисия за разглеждане на градоустройствени разработки, заповед № РД-09-50-212/22.04.1998 г. на главния архитект на С. /текстова част/, решение по оценка на въздействието върху околната среда /О. № 29-14/98 г. от 04.08.1998 г. на министъра на околната среда и водите, инвестиционен проект – заснемане за узаконяване на хотел „Златни мостове“, касаещ „Разрез“, Фасади „Изток и запад“ и “Север и юг“, „Разпределение Партер“. „Разпределение 2 и 3 етаж“. „Разпределение тавански етаж“, както и снимки.

Предвид посочената година на изграждане - 1998 г., искането попада в приложното поле на §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ.

В изпълнение изискването на разпоредбата на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, с писмо изх. № САГ19-УТ00-370/3/ от 23.12.2019 г. е поискано становище от Природен парк „В.“, относно допустимостта на строеж: „Хотел - ресторант „Златни мостове“ по разпоредбите, които са действали по времето, когато е извършен /1998 г./, и по сега действащите разпоредби.

Постъпило е писмо вх. № САГ19-УТ(Ю-370-/4/ от 14.01.2020 г. от директора на Дирекция на Природен парк „В.“, в което е изразено становище за недопустимост на строежа, предмет на образуваното административно производство, както по разпоредбите, които са действали по времето, когато е извършен, така и по сега действащите разпоредби, и по-конкретно:

Към момента на извършване на строителството, описаните дейности по пристрояване и надстрояване на „Хотел-ресторант “Златни мостове” са недопустими, съгласно заповед №1075 от 23.1 1.1981 г. на Комитета по опазване на природната среда при Министерски съвет, предвиждаща следната забрана: „На територията на Народния парк се забранява:

- Всякакво строителство освен предвиденото в паркоустройствения проект“.

До настоящият момент не е утвърждаван паркоустройствен проект на парка.

По сега действащите норми строежът е недопустим, на основание чл. 31 от Закона за защитените територии, съгласно който:

„ В природните паркове се забраняват:

- дейности и строителство, които не са разрешени със заповедта за обявяване на парка, плана за управление на парка и устройствените и технически планове и проекти.“

Разглежданият строеж попада в Зона Б.2. Гори и Зона В.1. Туристически образувания и в частност Зона В. 1.2 Център „Златни мостове - Офелиите-Коняръника“, съгласно зониранието в част „Норми, режими и препоръки“ по Плана за управление на Природен парк „В.“, приет с решение № 305/22.04.2005 г. на Министерски съвет. В тази част е прието следното:

Не се допуска изграждане на временни складови постройки и гаражи за обслужване на обектите от туристическия Център.

Не се допуска разширяване на застроената площ и легловата база, с изключение на възможност за възстановяване на бившата хижа "Ф".

Не се допуска промяна на предназначението на земите и горите от горския фонд и строителство в тях с изключение на прокарване на проводи и съоръжения, свързани с техническата инфраструктура.

Съгласно Закона за горите, строителството в горски територии се извършва след промяна на тяхното предназначение, с изключение на случаите по чл. 54, ал. 1 от същия. Разглежданият строеж ие попада в обхвата на обектите по чл. 54, ал. 1 от Закона за горите, поради което същият е недопустим и в тази хипотеза на закона.

По делото е прието като обективно и професионално изготвено заключение по съдебно-техническа експертиза от в.л. арх. А., неоспорена от страните по делото. Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно изготвено и необорено от страните с доказателства. В заключението се потвърждават всички изложени по – горе обстоятелства в процесната заповед.

Сочи се в закл., че съгласно заповед № 1075 от 23.11.1981 г. на Комитета по опазване на природната среда при Министерски съвет, предвиждаща следната забрана: „На територията на Народния парк се забранява:

- Всякакво строителство освен предвиденото в паркоустройствения проект”.

До настоящият момент не е утвърждаван паркоустройствен проект на парка. Тази заповед поставя строежа в условията на недопустимост по разпоредбите, които са действали по време на строителството.

Сочи се, че строителството като извършено към 1998 г. е относимо към разп. на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ.

Твърди се, че строежът попада в Зона Б.2. Гори и Зона В.1. Туристически образувания и в частност Зона В. 1.2 Център „Златни мостове - Офелиите-Коняръника“, съгласно зониранието в част „Норми, режими и препоръки“ по Плана за управление на Природен парк „В.“, приет с решение № 305/22.04.2005 г. на Министерски съвет. В тази част е прието следното:

Не се допуска изграждане на временни складови постройки и гаражи за обслужване на обектите от туристическия Център.

Не се допуска разширяване на застроената площ и легловата база, с изключение на възможност за възстановяване на бившата хижа "Ф".

Не се допуска промяна на предназначението на земите и горите от горския фонд и строителство в тях с изключение на прокарване на проводи и съоръжения, свързани с техническата инфраструктура.

В заключение се сочи, че строежът е недопустим както към момента на изграждането, така и към настоящият момент, според визираниите правни норми.

От правна страна:

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право не е ясна. Последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е допустим и възможен. Процесната заповед както и отказа, потвърден със същия са издадени от компетентни органи.

Липсват нарушения на материалните норми и допуснати съществени нарушения на адм. – производствените правила.

Производството пред компетентния адм. орган-главния архитект на район „О.“ – СО е започнало с молба от жалбоподателя - областен управител за издаване удост. за търпимост по реда на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. В изпълнение на задълженията си адм. орган е започнал производство по съответния ред и е изискал становища от други адм. органи и е извършил дължимия анализ на относимите норми и на събраните писмени доказателства. В мотивите на главния архитект са обсъдени съответните документи, кито са напълно относими в проведеното производство. Съдът намира, че точно са установени фактите и обстоятелствата, които се потвърдиха в настоящото производство както от приетите доказателства, така и от изготвените СТЕ.

Съгласно § 127, ал. 1 от ЗУТ: „Строежи, изградени до 31 март 2001 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване. Те могат да бъдат предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, че строежите са търпими.”

По делото се установи по безспорен начин, че заявления от жалбоподателя незаконен строеж – изграден при липса на строителни книжа /факт, по който не се спори по делото/ не отговаря на предвижданията на действащите норми и планове по време на изграждането си – 1998 г. и към настоящият момент.

Съгласно заповед № 1075 от 23.1.1981 г. на Комитета по опазване на природната среда при Министерски съвет, се предвижда следната забрана: „На територията на Народния парк се забранява:

- Всякакво строителство освен предвиденото в паркоустройствения проект”.

До настоящият момент не е утвърждаван паркоустройствен проект на парка. Придвид действието на тази заповед

строежът е недопустим по разпоредбите, които са действали по време на строителството. Това е така, понеже липсва както ОУП, така и ПУП за местността, която е Природен парк „В.“ – горски район, защитена зона.

Строежът попада в Зона Б.2. Гори и Зона В.1. Туристически образувания и в частност

Зона В. 1.2 Център „Златни мостове - Офелиите-Коняръника“, съгласно зонирването в част „Норми, режими и препоръки“ по Плана за управление на Природен парк „В.“, приет с решение № 305/22.04.2005 г. на Министерски съвет. В тази част е прието следното:

Не се допуска изграждане на временни складови постройки и гаражи за обслужване на обектите от туристическия

Център.

Не се допуска разширяване на застроената площ и легловата база, с изключение на възможност за възстановяване на бившата хижа "Ф".

Не се допуска промяна на предназначението на земите и горите от горския фонд и строителство в тях с изключение на прокарване на проводи и съоръжения, свързани с техническата инфраструктура.

Съгласно Закона за горите, строителството в горски територии се извършва след промяна на тяхното предназначение, с изключение на случаите по чл. 54. ал. 1, т. 2-7 от същия, според която разрешение за строеж, без промяна на предназначение се издава за следните обекти:

2. стълбове за телекомуникационно оборудване, радио- и телевизионно разпространение, съобщителни линии, безжичен интернет и други съоръжения на техническата инфраструктура;

3. сгради и съоръжения, свързани с управлението, възпроизводството, ползването и опазването на горите и дивеча, независимо от тяхната собственост:

а) автомобилни горски пътища;

б) заслони за обществено ползване;

в) ферми за отглеждане на дивеч, риболюпилни и рибарници;

г) посетителски и информационни центрове, които не включват помещения за постоянно или временно обитаване;

д) горски и ловни кантони, които не включват помещения за постоянно или временно обитаване;

е) (доп. - ДВ, бр. 60 от 2015 г., в сила от 07.08.2015 г.) контролни горски пунктове, които не включват помещения за постоянно или временно обитаване, както и съоръжения за опазване на горите от пожари;

ж) (нова - ДВ, бр. 60 от 2012 г.) зооветеринарни и биотехнически съоръжения;

4. (изм. - ДВ, бр. 60 от 2012 г., отм. - ДВ, бр. 83 от 2018 г.)

5. (нова - ДВ, бр. 60 от 2012 г., отм. - ДВ, бр. 1 от 2019 г., в сила от 01.01.2019 г.)

6. (нова - ДВ, бр. 60 от 2012 г.) станции и стълбове на съществуващи лифтове и влекове, които са търпими строежи по Закона за устройство на територията, включително за нуждите на основен ремонт, реконструкция, подмяна и/или

модернизация - за срок до 20 години;

7. (нова - ДВ, бр. 13 от 2017 г.) съоръжения и обекти за реставрация и адаптация на недвижими археологически културни ценности.

Разглежданият строеж очевидно не попада в обхвата на посочените обекти по чл. 54, ал. 1 от Закона за горите, поради което същият е недопустим и в тази законова хипотеза.

При тези безспорно установени факти и обстоятелства, съдът намира, че не са изпълнени кумулативно предвидените в разпоредбите на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ предпоставки, с оглед недопустимостта на строежа с действащите строителни норми и правила както към момента на изграждането му, така и към настоящия момент.

Обжалваният отказ е законосъобразно издаден, поради което жалбата срещу същия следва да се отхвърли.

По делото се претендират разноски от проц. представител на ответника, поради което такива следва да се присъдят за юриск. възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК в размер на 100 лева, в зависимост от изхода на спора.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на областен управител на Област – С., чрез пълномощник – юрист – директор на Дирекция „А.“, срещу отказ за издаване на удостоверение за търпимост по реда на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, обективизирано в писмо, изх. № САГ19-УТ00-370-/5//24.01.2020 г. на главния архитект на Столична община на строеж „Хотел-ресторант „Златни мостове“;

ОСЪЖДА Областна администрация – [населено място] да заплати на Столична община сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща сторени по делото разноски за юриск. възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок, считано от датата на уведомяване на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: